

VANDEKEYBUS: Omdat ik het gevoel heb dat ik zo dingen van binnenuit kan sturen. Ik heb een soort energie op de dansvloer die soms dingen kan oplossen. Ik vind het ook belangrijk om de kwaliteit van iedereen in het stuk in één of maximaal enkele woorden te omschrijven.

Je gebruikt soms filmbeelden op de scène. Is dat omdat je zo'n beelden echt kunt sturen en omdat je een dynamiek wil teweegbrengen tussen wat vooraf opgenomen is, en wat live op de scène gebeurt?

VANDEKEYBUS: Mijn voorstellingen zijn heel cinematografisch opgebouwd. Het is dus niet zo moeilijk om ze te verfilmen, zoals we nu met *Blush* gedaan hebben. Als ik een verhaal verfilm, creëer ik een totaal ander universum.

Film is veel afstandelijker, koeler, ook al zit je vlak op de huid van de acteur. Maar het medium en de interactie met de scène fascineren me. Omdat ik mijn manier van werken als choreograaf kan toepassen bij het filmen en omgekeerd, uit mijn ervaring met het nauwgezet monteren in een studio ook veel kan meenemen naar de repetitieruimte.

Je laat graag het lelijke, het schrikwekkende zien.

VANDEKEYBUS: Ik heb een zwart gat in mijn hoofd. Iets als de ijsberg die onder water zit en waarvan je af en toe een glimp te zien krijgt bij mensen, in de vorm van tics of ziektes die ze krijgen. De wereld nu is veel te veel bezig met het bewuste. Er is heel veel controle: socialiseren, vriendelijk zijn. Dat maakt ook alles veel oppervlakkiger.

Op dat vlak is de scène een vrijplaats. Daar kan het donkere, dat een belangrijk deel van elke mens is, wel een plaats krijgen. Ik heb mijn eerste voorstelling *What the body does not remember* gemaakt omdat ik echtheid wou. Ik ben de *priest of the true touch*. We zijn toen stenen beginnen gooien naar elkaar, we stampen en ontweken elkaar net. Er was geen choreograaf. We konden dus niet op schoonheid terugvallen.

En wat is nog theater en wat niet? In mijn recentste voorstelling sneed een danser zich iedere keer in de borst. Waarom verlieten sommige mensen de zaal? Omdat ze de echtheid niet aankonden in een tijd waarin duizenden mensen vermoord worden? Er zitten mensen in de zaal, dus ik wil dat er in hun hoofden iets gebeurt. Ook op de scène: de dansers en de acteurs moeten elkaar echt aankijken.

Ben je destijds weggegaan bij Jan Fabre en zelf als choreograaf begonnen omdat je weg wilde uit zijn conceptuele aanpak van dat moment en meer directheid wilde?

VANDEKEYBUS: Zo heb ik er nog niet eerder over gedacht. Maar ik denk wel dat je gelijk hebt. Ik wou het directe, het oncontroleerbare, zoiets als een schok van je spieren als je inslaapt.

Is een voorstelling ooit af voor jou?

VANDEKEYBUS: Ben jij ooit af?

Brussels kunstenweekend BRXLBRAVO van 25 tot 27 februari op heel veel locaties in Brussel. Info: 070 22 21 99 en www.brxlbravo.be.
Voorstellingen van Wim Vandekeybus en Ultima Vez. Info: www.ultimavez.com en 02 219 68 02.

| [Disclaimer](#) | [Adverteren](#) | [Copyright](#) | [Privacy policy](#) |
| [Contact & Info](#) | [Sitemap](#) | [Home](#) |

Copyright © 2000 Roularta Media Group N.V. Alle rechten voorbehouden. Deze informatie mag op geen enkele manier gepubliceerd, herschreven of heruitgegeven worden in eender welke vorm. Klik [hier](#) voor de gebruiksvoorwaarden van toepassing op deze site. Het gebruik van deze site betekent dat u akkoord gaat met deze gebruiksvoorwaarden.

Deze website is auteursrechtelijk beschermd. Wenst u artikels te scannen, digitaal op te slaan, te drukken, meermaals te kopiëren of commercieel te gebruiken? Contacteer Ann Soete, 051-266 570, soete.ann@roularta.be. Meer info over uw rechten: www.presscopyrights.be.

